RETSMØDERAPPORT
i sag C-121/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Sagens forhistorie*

I juni 1982 indgav sagsøgerne, hvis samlede produktion på det pågældende tidspunkt udgjorde hele fællesskabsproduktionen af naturlig dødbrændt magnesit, i henhold til Rådets forordning nr. 3017/78 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1), en klage til Kommissionen med anmeldelse af den dumping, som indførslerne af samme produkt med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Nordkorea var genstand for.

Kommissionen fandt, at denne klage kunne indeholde tilstrækkelige beviselementer for dumping og skade i tilknytning hertil, og offentliggjorde i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 29.6.1982 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af naturlig dødbrændt magnesit henhørende under Nimexe kode EX 25.19-51 med oprindelse i Kina og Nordkorea (EFT C 162, s. 3, og C 192, s. 7) og indledte den nødvendige undersøgelse heraf.

Kommissionens indledende undersøgelse dækkede perioden fra 1. juli 1981 til 31. juni 1982 og var begrænset til naturlig dødbrændt magnesit med et indhold af MgO på mellem 85 og 92%. Det lykkedes den at fastslå, at der var lighed mellem fællesskabsprodukterne og de importerede produkter, og at afsløre en dumping, hvis gennemsnitsmargen, det vil sige den gennemsnitlige forskel mellem eksportprisen i Fællesskabet og det pågældende produkts normale værdi, var ca. 114% for de produkter, der havde oprindelse i Folkerepublikken Kina, og ca. 85% for produkter med oprindelse i Nordkorea. Da der er tale om lande, der ikke har markedsøkonomi, blev den normale værdi beregnet på basis af priserne for varer, der fremstilles i Spanien og bringes på det spanske marked.

Med hensyn til spørgsmålet, om der foreligger skade forårsaget af de indførsler, der er indført med dumping, viste de af Kommissionen indsamlede oplysninger blandt andet en væsentlig formindskelse af den markedsandel, som de græske producenter af naturlig dødbrændt magnesit havde i Fællesskabet, og en tilsvarende forøgelse af de kinesiske og nordkoreanske produkters markedsandel, et fald i fællesskabssalget på 47% og en nedgang i den gennemsnitlige udnyttelse af produktionskapaciteten fra 54% i 1979 til 22% i 1981.

Kommissionen, som mente, at disse omstændigheder viste, at der var tale om skade, har ligeledes undersøgt, om denne skade skyldtes andre faktorer som f.eks. et fald i

* Processprog: græsk.

forbruget i Fællesskabet, og den konkluderede, at det måtte antages, at virkningerne af indførslerne med dumping af naturlig dødbrændt magnesit med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Nordkorea i sig selv forårsagede en betydelig skade for den berørte fællesskabsindustri.

For at undgå, at der blev forårsaget en ny skade under undersøgelsen, udstedte Kommissionen derfor den 22. december 1982 forordning nr. 3542/82 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af naturlig dødbrændt magnesit med et indhold af MgO på mellem 85 og 92% med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Nordkorea (EFT L 371, s. 25). Tolden, som gjaldt for en periode på fire måneder fra 1. jauar 1983, svarede til forskellen mellem 169 ECU og prisen pr. ton netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet. Dette beløb var lavere end de foreløbigt konstaterede dumpingmargener, men efter Kommissionens opfattelse tilstrækkeligt til at eliminere den skade, der var påført fællesskabsproducenterne.

Denne midlertidige antidumpingtold blev forlænget ved Rådets forordning nr. 991/83 af 25. april 1983 (EFT L 110, s. 27) for en periode på to måneder fra 1. maj 1983.

Efter at have indført den midlertidige told udpegede Kommissionen to sagkyndige til at undersøge sammenligneligheden af de pågældende produkter med oprindelse i Kina, Nordkorea, Spanien og Grækenland, samt den hævdede usædvanlige naturlige konkurrencefordel, som de kinesiske fabrikanter skulle have i forhold til de spanske producenter af naturlig magnesit, hvis priser Kommissionen havde lagt til grund ved fastsættelsen af den normale værdi. Denne usædvanlige fremgangsmåde var blevet valgt på grund af problemets væsentlige betydning og navnlig i betragtning af parternes absolut modstridende opfattelser, produkternes forskellige kvalitet og talrige anvendelser samt selve produkternes særdeles tekniske art.

Med hensyn til produkternes sammenlignelighed konkluderede Kommissionen på grundlag af samtlige disponible oplysninger og trods de sagkyndiges modsatte opfattelse, at naturlig dødbrændt magnesit med et MgO-indhold på mellem 85 og 92% med oprindelse i Kina, Nordkorea, Spanien og Grækenland kunne anses for »samme vare« som omhandlet i artikel 2, stk. 12, i forordning nr. 3017/79, fordi de havde egenskaber, som lå så tæt op ad hinanden, at de kunne bruges til samtlige eksisterende anvendelser.

Med hensyn til den betydelige naturlige fordel, som de kinesiske fabrikanter hævdedes at have på grund af deres produkts renhed, konkluderede Kommissionen i overensstemmelse med de sagkyndiges rapport, at selv hvis denne fordel faktisk bestod og ikke opvejedes af tilsvarende ulemper, sås det ikke, hvorledes denne fordel skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af den normale værdi, hvis de samme omstændigheder blev taget i betragtning i et land med markedsøkonomi, nemlig Spanien, ved beregningen af den normale værdi; følgelig afviste den at tilpasse dumpingmargenen under hensyntagen til den hævdede naturlige usædvanlige konkurrencefordel.

Med hensyn til skaden ændrede Kommissionen sine tidligere konklusioner, idet den tog til efterretning, at der var sket en forhøjelse på 15% af importen mellem 1979 og 1980, et fald på 3% i 1981 og en ny forøgelse på 17% i 1982, samt at markedsandelen for produkter importeret fra Kina og fra Nordkorea var forøget fra 26% i 1979 til 37% i 1982, mens fællesmarkedsindustriens markedsandel parallelt hermed var faldet fra 48% i 1978 til 25% i 1982.

På grundlag af samtlige disse betragtninger foreslog Kommissionen efter en vurdering af skadens omfang og Fællesskabets interesse den 9. juni 1983 Rådet at udstede en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af naturlig dødbrændt magnesit med oprindelse i Kina og Nordkorea, som var lig med forskellen mellem prisen pr. ton netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, og 152 ECU for de pågældende produkter med et MgO-indhold på mellem 85 og 90%, og 163 ECU for produkter med et MgO-indhold på mellem 90 og 92%.

Efter navnlig at have undersøgt spørgsmålet om produkternes sammenlignelighed nærmere traf Rådet imidlertid ikke beslutning om at udstede den af Kommissionen foreslåede forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, og følgelig udløb den midlertidige told den 30. juni 1983.

Den 19. april 1985 meddelte de klagende virksomheder på ny Kommissionen elementer til bevis for dumping og skade forårsaget af de kinesiske indførsler af naturlig dødbrændt magnesit. På grundlag af disse oplysninger offentliggjorde Kommissionen den 19. juni 1985 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en meddelelse om antidumpingundersøgelsen vedrørende importen med oprindelse i Kina og Nordkorea (EFT C 149, s. 2), denne gang i henhold til Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), som havde erstattet Rådets forordning nr. 3017/79.

De græske producenter klagede på dette trin kun over den kinesiske import, da Nordkoreas markedsandel efter deres opfattelse var blevet formindsket, og dets priser var steget; Kommissionen har imidlertid anført, at den ikke havde fået oplysninger om en sandsynlig fuldstændig ændring af Nordkoreas importørers markedsstrategi, og da undersøgelsen af den nordkoreanske import stadig stod på, anså den det for hensigtsmæssigt ligeledes at fortsætte denne.

De kinesiske producenter havde erklæret, at de var indstillet på at respektere en mindstepris for at løse tvisten, men Kommissionen kunne på grund af de af medlemsstaterne fremførte indsigelser ikke acceptere de kinesiske eksportørers tilsagn. I øvrigt fandt den det hensigtsmæssigt på dette trin at forelægge Rådet et forslag til accept af tilsagnene og slutning af antidumpingproceduren.

Kommissionen fortsatte derefter sine undersøgelser, og efter den undersøgelse, der blev foretaget i løbet af sommeren 1985, foretog den en sammenligning af de tal, som den havde fået oplyst for årene 1981-1984, og

den anførte navnlig, at importen til Fællesskabet fra de pågældende lande var faldet fra 82 500 tons i 1981 til 61 000 tons i 1984, at fællesskabsproduktionen var forøget med 110% i samme periode, og at fællesskabsproducenternes markedsandel var vokset fra 15,4% i 1981 til 19,4% i 1984, mens markedsandelen for produkter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Nordkorea var faldet fra 30,4% i 1981 til 19,7% i 1984.

På grundlag af disse konstateringer fandt Kommissionen, at fællesskabsindustrien ikke længere led væsentlig skade, og følgelig anså den det for overflødigt at fortsætte undersøgelsen om det pågældende produkts sammenlignelighed eller den hævdede dumping, og den forelagde Rådet et forslag om slutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af naturlig dødbrændt magnesit med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Nordkorea.

Rådet vedtog dette forslag og udstedte den 6. marts 1986 i henhold til artikel 9 i forordning nr. 2176/84 afgørelse 86/59 om slutning af antidumpingproceduren vedrørende denne import, som er genstand for nærværende annullationssøgsmål.

B — *Retsforhandlingerne for Domstolen*

1. Denne sag er anlagt ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. maj 1986. Den var oprindelig anlagt mod såvel Rådet som Kommissionen.

2. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. maj 1986 fremsatte sagsøgerne i henhold til EØF-Traktatens artikel 186 og procesreglementets artikel 83 begæring om foreløbige forholdsregler gående ud på, at det pålagdes de sagsøgte at fremlægge alle dokumenter vedrørende Rådets afgørelse 86/59, samt at det pålagdes deres befuldmægtigede under ed at erklære, at de ikke var i besiddelse af andre dokumenter.

Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 27. juni 1986 blev begæringen ikke taget til følge, og sagsøgerne blev tilpligtet at betale omkostningerne i forbindelse med begæringens behandling.

3. Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. september 1986 fremsatte Kommissionen formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1, gående ud på, at sagen blev afvist, i det omfang den var anlagt mod Kommissionen, fordi den anfægtede retsakt er udgået fra Rådet.

Ved kendelse af 11. marts 1987 besluttede Domstolen at afvise sagen, i det omfang den var anlagt mod Kommissionen, og at dømme sagsøgerne til at betale omkostningerne i forbindelse med formalitetsindsigelsen.

4. Ved stævning indleveret på Domstolens Justitskontor den 30. januar 1987 har sagsøgerne i henhold til EØF-Traktatens artikel 186 og procesreglementets artikel 83 fremsat begæring om foreløbige forholdsregler gående ud på principalt, at det pålægges Kommissionen senest den 31. december 1986 at fuldstændiggøre de ikke-fortrolige akter i undersøgelsen. Subsidiært gik sagsøgernes begæring ud på:

— enten at der gives dem mulighed for at konsultere sagens akter og på ny imødegå enhver ny og ukendt oplysning, som måtte blive fremlagt;

— eller at der ikke tages hensyn til nye oplysninger, som Kommissionen har meddelt er indeholdt i sagens ikke-fortrolige akter, og at der følgelig som bevismidler kun tages hensyn til de oplysninger i sagens ikke-fortrolige akter, som er blevet stillet til sagsøgerens rådighed før den 31. december 1986, og som figurerer i bilaget til replikken.

Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20. februar 1987 blev begæringen ikke taget til følge.

5. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har imidlertid stillet parterne en række spørgsmål, som er blevet besvaret inden for de fastsatte frister.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres, og at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Rådet for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt påstand om frifindelse og om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgerne har for det første anført, at de har søgsmålsinteresse, da den anfægtede afgørelse berører dem umiddelbart og individuelt. Rådet har ikke fremsat formalitetsindsigelse, i det omfang sagen vedrører det.

Med hensyn til sagens realitet har sagsøgerne fremført følgende anbringender, som bestrides af Rådet.

A — *Manglende begrundelse*

Sagsøgerne mener, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet, dels fordi der ikke i afgørelsen tages hensyn til, at der foreligger dumping, og dels fordi man har begrænset sig til udelukkende at basere betragtningerne dertil på sammenligninger, som ikke beviser, at der ikke foreligger skade, men kun at situationen er forbedret i forhold til den situation, som Kommissionen tidligere havde konstateret. Denne forbedring modsiges efter sagsøgernes opfattelse fuldstændig af udviklingen af løbet af 1985 og af den endnu ugunstigere tendens for 1986. Desuden har sagsøgerne anført, at de oplysninger, som Kommissionen har lagt til grund, er urigtige, og de har bestridt såvel de officielle statistikker (man citerer som eksempel statistikkerne for Forbundsrepublikken Tyskland for marts 1986) som Kommissionens tidligere afgørelser, forslag og konstateringer. I denne forbindelse mener de ligeledes, at Kommissionen i og med, at den har forkastet de af de kinesiske eksportører tilbudte tilsagn på grund af medlemsstaternes indsigelser, klart har erkendt, at der indtil 1984 forelå skade, og at den endog angik en betydelig mængde.

Rådet er af den opfattelse, at begrundelsen til den pågældende afgørelse, som omfatter ikke mindre end tolv betragtninger, opfylder de af Domstolen stillede krav til begrundelser for institutionernes retsakter (dom af 17. september 1985, Ford/Kommissionen, 25 og 26/84, Sml. s. 2725). Efter Rådets opfattelse er de tre betingelser i artikel 12 i forordning nr. 2176/84 (herefter benævnt »grundforordningen«), nemlig endelig konstatering af dumping, at der foreligger skade, og at det af hensyn til Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, kumulative og skal følgelig alle være opfyldt, for at der kan pålægges antidumpingtold. Hovedmotivet til slutning af antidumpingproceduren er i det foreliggende tilfælde, at Kommissionen efter den undersøgelse, som den har foretaget, er nået til det resultat, at importen af naturlig dødbrændt magnesit med oprindelse i Kina og Nordkorea ikke længere forårsagede væsentlig skade for fællesskabsproduktionen. Hertil kommer, at såfremt der faktisk bestod en aktuel trussel om skade, der skyldtes import, som var genstand for dumping, kunne der indgives en ny klage til Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 5.

B — *Tilsidesættelse af væsentlige formkrav*

Sagsøgerne mener, at de væsentlige formkrav til proceduren, som er fastsat i grundforordningen, er blevet tilsidesat, blandt andet fordi den anfægtede afgørelse ikke har været genstand for drøftelse og ikke er blevet forelagt det i artikel 6, stk. 1 nævnte antidumpingudvalg. De har tilføjet, at selv hvis der havde fundet skriftlige konsultationer sted, ville væsentlige formkrav være tilsidesat, fordi konsultationerne ifølge grundforordningens artikel 6, stk. 2 kun kan ske udelukkende skriftligt om fornødent.

Rådet har ikke udtalt sig om spørgsmålet, om konsultation af udvalget er et væsentligt formkrav i den i Traktatens artikel 173 forudsatte betydning, men har bekræftet, at den nævnte konsultation er sket skriftligt og har gjort gældende, at udvalget er af rent rådgivende karakter. Med hensyn til anvendelse af den skriftlige procedure ved komitéens konsultation har Rådet anført, at der ikke har været anmodet om mundtlig konsultation som omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 3.

Under det offentlige retsmøde den 16. maj 1989 har sagsøgerne frafaldet anbringendet vedrørende konsultationer af antidumpingudvalget.

C — *Tilsidesættelse af retsregler i grundforordningen*

1. *Sagsøgerne* har anført, at Kommissionen har tilsidesat den udtrykkelige forpligtelse, som den har i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra c), hvorefter undersøgelsen vedrørende dumping omfatter en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for iværksættelse af proceduren, idet Kommissionen har iværksat proceduren den 19. juni 1985 og har begrænset sig til resultaterne for 1984 uden at tage oplysninger for 1985 i betragtning, som er afgørende, fordi de beviser, at der forelå en meget betydelig skade for dette år og risiko for endnu større skade.

Hertil har *Rådet* anført, at sagsøgerne forveksler referenceperioden for eksistensen af dumping med den periode, som dækkes af

undersøgelsen vedrørende vurderingen af den skade, som fællesskabsindustrien har lidt på grund af dumping. Da grundforordningen på ingen måde kræver, at perioden for vurderingen af skaden begrænses til referenceperioden for dumping, følger Kommissionen den praksis at lade undersøgelsen vedrørende skade dække en periode på flere år.

2. Ifølge *sagsøgerne* betyder den omstændighed, at grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra c), ikke taler om undersøgelsen af skaden, imidlertid på ingen måde at perioden på seks måneder forud for iværksættelse af proceduren ikke gælder for undersøgelsen af skaden. Denne artikel taler ikke udtrykkeligt om skade, fordi undersøgelsen af denne ikke blot kan omfatte den nævnte periode, men også samtidig en længere periode end seks måneder. I betragtning af Kommissionens tidligere praksis og de spørgeskemaer, der er sendt til de pågældende, og hvorved de blev anmodet om at give oplysninger om en periode på fem år, er afgørelsen under alle omstændigheder ulovlig, i det omfang der kun er taget hensyn til oplysningerne for perioden 1981-1984, og den er i strid med princippet om samtidig undersøgelse af dumping og af skaden, som er et grundlæggende princip, ikke blot i fællesskabsretten, men også inden for GATT.

Rådet har hertil anført, at kravet om samtidig undersøgelse af, om der foreligger dumping, og af skaden, er blevet indført i antidumpingoverenskomsten af 1968, og at denne bestemmelse først og fremmest gjaldt USA, fordi den amerikanske lovgivning på det tidspunkt gav mulighed for at kræve bankgaranti ved import af produkter, som umiddelbart forekom at være genstand for dumping, endog før det var konstateret, om der forelå skade, men at denne mulighed ikke findes i fællesskabsretten.

3. *Sagsøgerne* mener i øvrigt, at den pågældende antidumpingprocedure i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), skulle have været indstillet på en eller anden måde i juni 1983, som Kommissionen havde foreslået Rådet, og genoptaget enten ex officio eller på de berørtes anmodning eller i hvert fald efter påbud fra Rådet. Selv om adverbiet »normalt« i denne bestemmelse ikke betyder en periode på nøjagtig et år, er en procedure, som fortsat løber i fireethalvt år, efter sagsøgernes opfattelse ikke blot i strid med forordningens artikel 7, stk. 9, men også med principperne om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning og om, at tvister skal afgøres inden for en rimelig frist.

Efter *Rådets* opfattelse kan en tidligere afgørelse om at indstille en undersøgelse som den anfægtede afgørelse ikke anfægtes under henvisning til, at proceduren ikke er blevet indstillet »på en eller anden måde« i 1983. Rådet har ligeledes anført, at sagens komplicerede karakter nødvendiggør en lang procedure, hvilket ikke er i strid med grundforordningen, hvorefter en varighed på et år blot er procedurens normale varighed.

4. Endelig har *sagsøgerne* kritiseret, at Kommissionen trods deres fornyede anmodning om at genoptage proceduren i 1985, som alene angik Folkerepublikken Kina, har foretrukket at fortsætte den igangværende procedure for såvel Kina som Nordkorea, og at den har forsøgt at lægge særlig vægt på oplysningerne om sidstnævnte land for at

besmykke importørernes situation og slutte proceduren.

Rådet har imidlertid anført, at den i 1982 indledte procedure vedrørende Nordkorea endnu ikke var afsluttet, og det var derfor naturligt, at importen fra dette land blev taget i betragtning ved vurderingen af, om der forelå skade. Desuden skete der mellem 1981 og 1984 et større fald i importen fra Kina end i importen fra Nordkorea.

D — *Magtfordrejning*

Sagsøgerne har anført, at den anfægtede afgørelse er blevet truffet under magtfordrejning, for så vidt ydergrænserne for Kommissionens skøn er blevet overtrådt, ved at grundforordningens bestemmelser er blevet anvendt på ulovlig måde og i strid med det af fællesskabslovgiver definerede formål. Kommissionen har nemlig ladet sagen versere i næsten fem år i strid med forordningens bogstav og ånd med det formål at finde passende påskud til at slutte proceduren. Desuden fremgår det af proceduren før vedtagelsen af afgørelsen, at Kommissionen herved har indgået »studehandeler« med de berørte (stævningens punkter 7-9). I replikken har sagsøgerne ligeledes hævdet, at Rådet har begået magtfordrejning, som består i, at det har grebet ind i realitetsundersøgelsen af spørgsmålet om produkternes sammenlignelighed i juni 1983, hvilket er i strid med de af fællesskabslovgiver definerede formål.

Rådet har i svarskriftet anført, at samtlige argumenter i stævningen vedrørende dette anbringende efter Rådets opfattelse savner enhver form for bevis og vedrører Kommissionens retsakter. Hvad angår Rådets magtfordrejning, henviser Rådet i duplikken til procesreglementets artikel 42, stk. 2, hvorefter nye søgsmålsgrunde og indsigelser ikke må fremføres under sagens behandling, således at dette anbringende heller ikke kan lægges til grund.

E — *Argumenter baseret på oplysningerne i Kommissionens ikke-fortrolige dokumenter og Kommissionens svar i duplikken i sag C-122/86*

I replikken har *sagsøgerne* hævdet, at de i slutningen af december 1986 fik kendskab til en række oplysninger i Kommissionens ikke-fortrolige dokumenter, som bekræftede deres anbringender i sagen. Disse oplysninger giver efter sagsøgernes opfattelse grundlag for at drage følgende konklusioner:

a) For det første har sagsøgerne anført, at der ikke foreligger oplysninger vedrørende importen af naturlig magnesit fra Nordkorea fra 1982 og vedrørende importen af samme produkt fra Kina fra andet halvår 1983, eller i hvert fald at Kommissionens ikke-fortrolige dokumenter ikke indeholder spørgeskemaerne vedrørende disse oplysninger. Hvis de nævnte oplysninger er blevet givet efter replikkens indlevering, anmoder sagsøgerne Domstolen om ikke at tage hensyn til dem, da dette ville være i strid med princippet om parternes processuelle ligestilling.

b) Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at der er væsentlige divergenser mellem de tal, der nævnes i fællesskabsinstitutio-

nernes forskellige dokumenter. I denne forbindelse har de fremhævet, at ifølge Kommissionens forordning nr. 3542/82 var den samlede import af magnesit fra Kina 61 949 tons for 1981, mens denne import ifølge et af Kommissionens arbejdsdokumenter fra 13. november 1985 for samme år blev anslået til kun 54 949 tons. Desuden viser en sammenligning af Kommissionens forordning nr. 3542/82 med Rådets afgørelse 86/59 en væsentlig forskel med hensyn til den markedsandel, som producenterne i Fællesskabet havde i 1981.

c) Sagsøgerne har endvidere anført, at konstateringen vedrørende Fællesskabets producenters rentabilitet, som findes i afgørelse 86/59, ikke er begrundet, og til støtte for deres synspunkt har de anført tallene fra forordning nr. 3542/82.

d) Sagsøgerne har desuden anført, at Kommissionen har begået en regnefejl ved at undlade at tage hensyn til de mængder magnesit fra Nordkorea, der måler 0-3 mm.

e) Sagsøgerne har endvidere hævdet, at Kommissionen ved beregningen af den markedsandel, der svarer til importen af naturlig magnesit fra Kina og Nordkorea, har anvendt en anden metode end den, der blev anvendt ved vurderingen af Fællesskabets producenters markedsandel. I sidstnævnte tilfælde har Kommissionen taget hensyn til alle de mængder naturlig dødbrændt magnesit, der produceres i Fællesskabet, uanset deres renhedsgrad, mens importen fra Kina og Nordkorea kun vedrørte naturlig dødbrændt magnesit, hvis MgO-indhold ikke overskred 92%.

f) Endelig har sagsøgerne anført, at mens den markedsandel, som producenterne i Fællesskabet, Kina og Nordkorea havde, var nået 62% i 1982 ifølge det forslag til afgørelse, som Kommissionen forelagde Rådet den 9. juni 1983, var den kun 39,1% i 1984 ifølge Rådets afgørelse 86/59. Denne forskel på 20% point på samme marked i sin helhed på knapt to år viser ifølge sagsøgerne, at Kommissionen fuldstændigt har ændret beregningsmetode.

Rådet har i duplikken anført, at det vil begrænse sig til at besvare de specifikke faktiske og retlige argumenter, som angår det. Med hensyn til de argumenter, der er baseret på oplysningerne i Kommissionens ikke-fortrolige dokumenter, har Rådet blot anført, at denne del af replikken er gentaget ordret i sagsøgernes replik i sag C-122/86.

Det har hertil anført, at *Kommissionen* i sin duplik i sag C-122/86 har svaret på alt, hvad sagsøgerne under henvisning til de ikke-fortrolige dokumenter har anført såvel i deres replik i denne sag som i deres replik i sag C-122/86.

G. . Rodríguez Iglesias
Refererende dommer